

De l'1 d'octubre del 2017 al 30 de gener del 2018

written by Jaume Renyer | 31 de gener de 2018

Article publicat originalment [al bloc personal de Jaume Renyer](#) aquest dimarts.

La decisió unilateral del president del Parlament, Roger Torrent, de suspendre la sessió d'investidura prevista per avui tanca una etapa del procés independentista, la que va començar amb el referèndum d'autodeterminació celebrat l'1 d'octubre de l'any passat, i n'obre una altra encara sense denominació certa, però d'alta conflictivitat amb l'Estat, també al si de la societat catalana i entre les forces independentistes.

El gest del president Roger Torrent formalment no és gaire diferent dels que van protagonitzar el president Artur Mas arran de la [convocatòria de la consulta del 9-N](#), ni dels protagonitzats pel president Carles Puigdemont mateix el 10 d'octubre i [després de proclamada la República](#). Però sí que ho és en el fons. Les oscil·lacions d'Artur Mas i Carles Puigdemont van ser assumides per ERC encara que les criticqués sense gosar concretar propostes alternatives, en canvi el pas fet per Roger Torrent només compta amb el suport d'Esquerra i no serà assumit pas per Junts per Catalunya i la CUP que sí que tenen una alternativa que ERC no vol fer seva: mantenir el conflicte amb el poder espanyol.

Pere Martí exposa avui la disjuntiva al seu article de cada vespre a Vilaweb: "[L'ajornament de la investidura de Puigdemont fa aflorar dues estratègies dins l'independentisme](#)", però discrepo en el fet que es puguin equiparar ambdues. La via triada per ERC d'acatament del 155 no respon a cap anàlisi rigorosa del moment ni de la transcendència del conflicte que enfronta el poble català amb

el poder espanyol i suposa cedir la iniciativa al govern de Madrid.

La realitat d'un conflicte polític com el que estem vivint no és la ficció "realpolitik", que els independentistes que no tenen la voluntat ni la capacitat de dirigir-lo volen presentar com a excusa per defugir la responsabilitat de liderar-lo. Restablir l'autonomia aixecant el 155 de la CE no és un objectiu en si mateix ni el pas intermediari per eixamplar la base social de l'independentisme (via [un tercer tripartit](#)), ni respon a cap estratègia creïble. La realitat és el conflicte per la independència, no pas la quimèrica defensa de l'autonomia i l'estratègia és mantenir-lo fins a arribar a una solució negociada que respecti la voluntat ja expressada pel poble català.

L'actitud d'ERC és deshonestament per [manca de sinceritat](#) i coherència en els seus plantejaments, però dissortadament no és nova ja que recorda molt la falsa campanya pel no al referèndum de l'Estatut del 2006 quan la direcció volia votar sí en nom del realisme i tornar a pactar un segon tripartit amb José Montilla de president. Ara, com aleshores, el temps demostrarà (ben aviat) que la dominació política i l'espoliació econòmica que l'ordre estatal imposa a Catalunya persisteix, essent cada cop més onerosa, i la dinàmica de la repressió es farà més cruel i selectiva. Els plantejaments tàctics d'ERC que han esberlat la unitat independentista i ens han dut a l'atzucac actual aviat quedaran com una ficció.

Assolir una direcció política conjunta requerirà nous actors: [Carles Puigdemont haurà de liderar](#) efectivament Junts per Catalunya com a projecte rupturista superant les oscil·lacions del PDeCat, ERC es veurà abocada a repetir la crisi que va acabar amb el lideratge de Joan Puigcercós (i abandonar el sectarisme foll que actualment caracteritza el seu aparell de direcció), l'ANC i Òmnium es veuran superats (com avui ja ha passat) pels CDR, el [sindicalisme català \(CSC\)](#) haurà de guanyar protagonisme ocupant el buit que deixen

CCOO i UGT.

Com ha advertit avui el president Carles Puigdemont al seu missatge, la lluita durarà anys, i serà cada cop més dura, però no tenim altra opció enfront d'un règim que està disposat a tot per tal de vèncer-nos.